

Súd: Okresný súd Košice I
Spisová značka: 35C/207/2008
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7108225435
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Bowker
ECLI: ECLI:SK:OSKE1:2019:7108225435.24

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Košice I v konaní pred sudkyňou JUDr. Lenkou Bowker v právnej veci žalobcu: Z. zastúpený JUDr. Ľubošom Petrovským, advokátom so sídlom Štúrova 2, 040 01 Košice, proti žalovanej: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci

rozhodol:

I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 3.319,39 EUR do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietá.

III. V časti o zaplatenie sumy nemajetkovej ujmy a sumy trov právneho zastúpenia žalobcovi priznáva náhradu trov konania v rozsahu 100% z výšky priznanej nemajetkovej ujmy vo výške 19.418,40 EUR a zo sumy trov právneho zastúpenia vo výške 3.319,39 EUR, o ktorej výške bude rozhodnuté samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom po právoplatnosti tohto rozsudku.

IV. V časti o zaplatenie sumy ušlého zisku žalovanej priznáva náhradu trov konania v rozsahu 100%, o ktorej výške bude rozhodnuté samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom po právoplatnosti tohto rozsudku.

V. O zložení preddavku na trovy konania súd rozhodne v lehote do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou zo dňa 23.9.2008 domáhal, aby súd zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť mu sumu 5.000.000,- Sk, t.j. 165.969,59 EUR s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 1.9.2007 do zaplatenia, a to titulom náhrady škody spôsobenej pri výkone verejnej moci. Súčasne požadoval náhradu trov konania.

2. Žalobca v žalobe tvrdil nasledovné skutočnosti: Uznesením vyšetrovateľa Úradu boja proti organizovanej kriminalite, odbor boja proti organizovanej kriminalite - Východ, odd. vyšetrovania Košice, ČVS: O. zo dňa 19.11.2004 bolo proti jeho osobe vznesené obvinenie pre trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona účinného do 31.12.2005, voči ktorému podal sťažnosť, ktorá bola prokuratúrou zamietnutá. Uznesením Okresného súdu Košice I zo dňa 22.11.2004, sp. zn. 7Tp/122/2004 bol žalobca vzatý do väzby z dôvodov podľa § 67 ods. 1 písm. b), c) Trestného poriadku, pričom väzba začala plynúť 19.11.2004 o 15,10 hod. a vykonával ju v Ústave na výkon väzby v Košiciach. Aj voči tomuto uzneseniu podal žalobca sťažnosť, ktorá bola odvolacím súdom zamietnutá. Ďalej žalobca uviedol, že počas trvania väzby podal niekoľko návrhov na prepustenie z väzby, avšak z väzby bol prepustený až na základe Uznesenia Okresného súdu Košice I zo dňa

29.4.2005, ktorým bol zamietnutý návrh prokuratúry na predĺženie väzby. Následne Uznesením Okresnej prokuratúry Košice I zo dňa 15.2.2007 bola trestné stíhanie voči žalobcovi zastavené podľa § 215 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku z dôvodu, že skutok nespáchal. Žalobca uviedol, že nezákonným rozhodnutím o väzbe mu bola spôsobená škoda, ktorú si uplatnil návrhom na predbežné prerokovanie nároku zo dňa 22.8.2007 na Ministerstve spravodlivosti Slovenskej republiky, ktoré jeho nárok v lehote 6 mesiacov neuspokojilo. Žalobcovi spôsobená škoda pozostáva z nemajetkovej ujmy spočívajúcej v psychickej traume spôsobenej výkonom väzby, z trov právneho zastúpenia zaplatených v trestnom konaní v celkovej sume 100.000,- Sk, t.j. 3.319,39 EUR a z majetkovej ujmy, ktorú dôvodil zhoršením obchodných vzťahov s obchodnými partnermi, pre ktorých prestal byť dôveryhodným partnerom.

3. Žalobca podaním zo dňa 10.10.2011 špecifikoval svoj nárok nasledovne: nemajetková ujma predstavuje sumu 129.456,- EUR, majetková ujma predstavuje sumu 33.194,- EUR a trovy obhajoby predstavujú sumu 403,50 EUR, čo spolu predstavuje sumu 163.053,50 EUR.

4. Tunajší súd na pojednávaní konanom dňa 10.10.2013 konanie v časti o zaplatenie sumy 2.916,09 EUR zastavil a keďže žalobca opätovne zotrval na žalovanej sume 5.000.000,- Sk, súd pripustil aj zmenu návrhu na začatie konania tak, žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 165.969,59 EUR (v ktorej sume už opätovne žiadal nemajetkovú ujmu 4.000.000,- Sk/132.775,67 EUR, ušlý zisk 900.000,- Sk/29.874,53 EUR a trovy obhajoby 100.000,- Sk/3.319,39 EUR) s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 1.9.2007 do zaplatenia.

5. Žalovaný sa k žalobe vyjadril písomným podaním zo dňa 17.12.2008. Žalovaný uviedol, že v danom prípade boli splnené zákonné podmienky podľa § 8 ods. 5 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z., nakoľko žalobca na základe rozhodnutia o väzbe (uznesenie Okresného súdu Košice I zo dňa 22.11.2004, sp. zn. 7Tp/122/2004) bol vzatý do väzby a následne bolo proti nemu trestné stíhanie zastavené (uznesením Okresnej prokuratúry Košice I zo dňa 15.2.2007, č.k. 3Pv/1704/2004-191). Žalovaný nerozporuje nárok žalobcu na náhradu škody ako taký, nakoľko v predmetnej veci boli splnené zákonom stanovené podmienky pre uplatnenie daného nároku, avšak s výškou uplatneného nároku nesúhlasí, či už ide o majetkovú, nemajetkovú ujmu alebo trovy zastúpenia v trestnom konaní, pretože tieto žalobca nijak preukázal a neuniesol dôkazné bremeno. Žalovaný navrhol, aby hlavným predmetom dokazovania bola výška uplatneného nároku. Následne na pojednávaní dňa 22.9.2011 ako aj v ďalších podaniach žalovaný zmenil spôsob obrany v tom, že neuznal ani základ nároku ako taký a mal za to, že predmetné uznesenie o vzatí do väzby nie je možné pokladať za nezákonné rozhodnutie, z ktorého by vyplývala povinnosť štátu zodpovedať za prípadne vzniknutú ujmu. Takéto rozhodnutie by bolo možné pokladať za nezákonné iba v tom prípade, ak by postup buď orgánov v trestnom konaní, alebo teda konkrétne súdu bol v rozpore so zákonom, čo však konštatované v tejto veci nebolo. Bolo rozhodované aj o tom, že sa zamieťa sťažnosť žalobcu proti uzneseniu o vzatí obvineného do väzby a vlastne bola vyhodnotená ako nedôvodná, z čoho tiež je možné preukázať, že teda nemožno hovoriť o nezákonnom rozhodnutí. Ďalej mal za to, že vôbec nebolo preukázané, či žalobcovi vznikla škoda alebo aj nemajetková ujma. Čo sa týka trov právneho zastupovania, bol predložený iba príjmový doklad znejúci na 100.000,- Sk, pričom vôbec nie je špecifikované za aké konanie, za konkrétne aké úkony právnej služby majú byť vlastne tieto prostriedky poskytnuté a že tento príjmový doklad vlastne bol vypísaný manželkou žalobcu, nie je z toho zrejmé, či teda malo ísť o nejakú paušálnu odmenu, alebo či už potom nijaké ďalšie trovy nevznikli. Poukázal na ust. § 18 ods. 3 zákona 514/2003, podľa ktorého súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia vo výške ustanovenej osobitným predpisom. Týmto predpisom je vyhláška o odmenách advokátov. Pokiaľ trovy do dnešného dňa neboli nijako vyčíslené špecificky, neboli ani preukázané na aké úkony právnej služby boli v tomto konaní vykonané, mal za to, že nie je preukázané, že žalobcovi mala vzniknúť škoda v takej výške, ako si uplatňuje. Zároveň sa otvára otázka, či vôbec táto škoda vznikla žalobcovi alebo jeho manželke, samozrejme za predpokladu, že by tam bolo zrušené bezpodielové spoluvlastníctvo manželov. V tomto prípade by teda súd mal preskúmať, kedy bolo zrušené BSM a následne posúdiť, či táto suma bola uhradená ešte zo spoluvlastníctva manželov alebo už iba z vlastníctva manželky. Čo sa týka ušlého zisku taktiež považoval za nepreukázané, že žalobcovi vznikla škoda vo forme ušlého zisku vo výške 900.000,- Sk. Nebolo špecifikované za aké obdobie a vyplývajú z akých konkrétnych zmlúv mali aké čiastky vzniknúť. Samotné konštatovanie, že došlo k vypovedaniu zmlúv z dôvodu neplnenia zmluvných podmienok, pričom ďalej nebolo nič špecifikované, nepokladal za dostatočné a mal za to, že žalobca neuniesol ani v tomto bode dôkazné bremeno pri preukázaní ušlého zisku. Zároveň poukázal na skutočnosť, že už ani v roku 2003 a 2004 spoločnosť nevykazovala zisky, pričom žalobcovi bolo vznesené obvinenie až koncom roka 2004, pričom vo väzbe bol vlastne

od novembra 2004, čo znamená, že celý rok predtým, povedzme 11 mesiacov mohol vykonávať túto podnikateľskú činnosť a už z toho vyplýva, že keď spoločnosť 2 roky po sebe naozaj nevykazovala nijaké zisky, tak nemohli vzniknúť ušlé zisky v takej výške, ako je uvedené. Ďalej, čo sa týka nemajetkovej ujmy, mal za to, že je potrebné preukázať vlastne existenciu nemajetkovej ujmy, pričom poukázal na rozsudok NS SR sp.zn. 5Cdo/150/2003, kde NS vyslovil právny názor, že pozbavenie osobnej slobody, ktorá je ústavne chránená v čl. 17 Ústavy, má svoj ústavný rámec a presné pravidlá. Do väzby možno vziať len osobu, proti ktorej bolo vznesené obvinenie a len na základe rozhodnutia súdu. Preto, ak v čase zásahu a teda rozhodnutia o väzbe, sú splnené zákonom predvídané podmienky, ide o zásah zákonný a preto aj oprávnený. Za predpokladu, že v dôsledku nových dôkazných skutočností, je trestné stíhanie voči obvinenému zastavené, nemožno rozhodnutie o väzbe následne považovať za rozhodnutie, ktorým došlo k neoprávnenému zásahu do práv tejto osoby. Rovnako odkázal aj na ďalší rozsudok NS sp.zn. 3Cdo/201/2007, ako aj na rozsudky NS Českej republiky sp.zn. 30Cdo/2072/2007 a 30Cdo/478/2007. Žalovaný mal za to, že nešlo o neoprávnený zásah do osobnosti žalobcu, nie je možné konštatovať, že vznikol nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Z týchto dôvodov pokladal návrh za nedôvodný a žiadal ho v celom rozsahu zamietnuť.

6. Súd vykonal dokazovanie výpoveďou žalobcu, uznesením vyšetrovateľa Prezídia PZ, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, Odboru boja proti organizovanej kriminalite Východ, Oddelenie vyšetrovania Košice, Y. zo dňa 19.11.2004, uznesením Okresného súdu Košice I zo dňa 22.11.2004, sp. zn. 7Tp/122/2004, uznesením Okresnej prokuratúry Košice I zo dňa 20.11.2004, sp. zn. 3Pv/1704/2004, uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 13.12.2004, č.k. 5Tpo/142/2004-41, uznesením Okresného súdu Košice I zo dňa 28.2.2005, sp. zn. 7Tp/122/2004, uznesením Okresného súdu Košice I zo dňa 29.4.2005, sp. zn. 7Tp/122/2004, uznesením Okresnej prokuratúry Košice I zo dňa 15.2.2007, č.k. 3Pv/1704/2004-191, žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku poškodeného na náhradu škody spôsobenú výkonom väzby zo dňa 22.8.2007, výpoveďou T.P. dílerskou zmluvou zo dňa 8.8.2003, zmluvou o obchodných a dodacích podmienkach a spoločných marketingových aktivitách zo dňa 19.8.2003, dodatkom č. 1 k Zmluve o obchodných a dodacích podmienkach a spoločných marketingových aktivitách zo dňa 1.9.2003, zmluvou o spolupráci, vzájomných službách a spoločnom postupe zo dňa 2.1.2004, podaním spoločnosti Slovnaft, a.s. zo dňa 25.4.2005, podaním spoločnosti SLOVPOS, a.s. zo dňa 27.6.2005, zmluvou o prevode obchodného podielu zo dňa 24.7.2007, podaním spoločnosti SLOVPOS, a.s. zo dňa 28.5.2010, podaním spoločnosti SLOVENSKÉ LOTÉRIE, a.s. o dňa 2.6.2010, podaním spoločnosť SLOVNAFT, a.s. zo dňa 7.6.2010, daňovým priznaním spoločnosti SEPARA TRADE SLOVAKIA s.r.o. za obdobie od 8.7.2003 do 31.12.2003, za obdobie od 1.1.2004 do 31.12.2004, za obdobie od 1.1.2005 do 31.12.2005, príjmovým pokladničným dokladom zo dňa 17.1.2005, rozsudkom Okresného súdu Košice I zo dňa 13.10.2000, č.k. 18C/992/00-11, správou Ústavu na výkon väzby a Ústavu výkon trestu odňatia slobody, zdravotnícke zariadenia, Floriánska 18, Košice zo dňa 16.8.2011, správou psychiatricky a sexuologičky M. zo dňa 8.11.2011 a zistil nasledovný skutkový stav:

7. Z uznesenia vyšetrovateľa Prezídia PZ, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, Odboru boja proti organizovanej kriminalite Východ, Oddelenie vyšetrovania Košice, Y. zo dňa 19.11.2004 vyplýva, že voči žalobcovi bolo podľa § 63 ods. 1 Trestného poriadku začaté trestné stíhanie za trestný čin vydierania podľa § 215 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona.

8. Z uznesenia Okresnej prokuratúry Košice I zo dňa 20.11.2004, sp. zn. 3Pv/1704/2004 vyplýva, že sťažnosť žalobcu proti uzneseniu vyšetrovateľa Prezídia PZ, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, Odboru boja proti organizovanej kriminalite Východ, Oddelenie vyšetrovania Košice, ČVS-PPZ-55/BOK-V-I-2004 zo dňa 19.11.2004 o začatí trestného stíhania, bola zamietnutá ako nedôvodná.

9. Z uznesenia Okresného súdu Košice I zo dňa 22.11.2004, sp. zn. 7Tp/122/2004 súd zistil, že žalobca bol týmto uznesením podľa § 68 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodov podľa § 67 ods. 1 písm. b), c) Trestného poriadku vzatý do väzby s tým, že lehota trvania väzby začala plynúť dňom a hodinou jeho zadržania, t.j. 19.11.2004 o 15.10 hod.

10. Z uznesenia Krajského súdu v Košiciach zo dňa 13.12.2004, č.k. 5Tpo/142/2004-41 súd zistil, že sťažnosť žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Košice I zo dňa 22.11.2004, sp. zn. 7Tp/122/2004 o vzatí do väzby, bola podľa § 148 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietnutá.

11. Z uznesenia Okresného súdu Košice I zo dňa 28.2.2005, sp. zn. 7Tp/122/2004 súd zistil, že žiadosť žalobcu o prepustenie z väzby na slobodu bola zamietnutá.

12. Z uznesenia Okresného súdu Košice I zo dňa 29.4.2005, sp. zn. 7Tp/122/2004 súd zistil, že návrh Okresnej prokuratúry Košice I zo dňa 21.4.2005 sp. zn. 3Pv/1704/2004 na predĺženie väzby žalobcu bol zamietnutý a zároveň bolo rozhodnuté, že lehota trvania väzby žalobcu sa nepredlžuje.

13. Z uznesenia Okresnej prokuratúry Košice I zo dňa 15.2.2007, č.k. 3Pv/1704/2004-191 súd zistil, že trestné stíhanie vedené voči žalobcovi za trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného v čase spáchania činu, bolo podľa § 215ods. 1 písm. c) zastavené.

14. Zo žiadosti o predbežné prerokovanie nároku poškodeného na náhradu škody spôsobenú výkonom väzby zo dňa 22.8.2007 vyplýva, že žalobca požiadal Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky v zmysle ust. § 8 zákona č. 514/2003 Z.z. o náhradu škody vo výške 5.000.000,- Sk, ktorá mu vznikla rozhodnutím o väzbe a následným zastavením trestného stíhania.

15. Z výpovede žalobcu súd zistil, že žalobca v roku 2002 založil spoločnosť SEPARA TRADE SLOVAKIA s.r.o. a v roku 2004 bol vzatý do väzby. Žalobcova spoločnosť sa zaoberala distribúciou alkoholu a nápojov s tým, že SEPARA TRADE SLOVAKIA s.r.o. bola sprostredkovateľom pre ďalšiu firmu XO s.r.o., ktorá tu mala sklad a bola distribútorom pre celkové siete. Sprostredkovanie spočívalo v tom, že žalobca dohodol obchod napr. s Tescom a následne už distribuovala firma XO s.r.o. Okrem tejto činnosti mala žalobcova spoločnosť kontrakt aj so spoločnosťou SLOVNAFT, a.s. na distribúciu nápojov a alkoholu, ale tá hneď po vzatí žalobcu do väzby bola vypovedaná, pretože ľudia z tejto spoločnosti sa dozvedeli o vzatí do väzby a manželka nebola manažérsky typ na udržanie takýchto obchodov. Žalobca prevádzkoval aj krčmu s reštauráciou, ale jeho náhlým vzatím do väzby a neschopnosťou manželky a vedúceho to všetko riadiť sa dostali tieto zariadenia do krachu. Počas jeho pobytu vo väzbe dostával žalobca postupne výpovede od všetkých obchodných partnerov a nakoniec bol nútený niekedy v roku 2005 resp. 2006 celý podiel vo svojej obchodnej spoločnosti predať. Najhorší však bol pre žalobcu zážitok z pobytu vo väzbe. Žalobca uviedol, že pred jeho vzatím do väzby mali s manželkou dobré manželstvo bez problémov, ale všetko sa zmenilo väzbou. Po prepustení z väzby sa vzťahy trochu vyrovnali, znormalizovali ale stále to nie je také ako pred väzbou. Žalobca s manželkou síce žijú v spoločnej domácnosti, ale intímne sa nestýkajú, nerozvádzajú sa len kvôli dcére, s ktorou má žalobca výborný vzťah.

16. Z výpovede manželky žalobcu T. súd zistil, že žalobca a svedkyňa pred vzatím žalobcu do väzby mali harmonické manželstvo bez nezhôd a finančných problémov, ale po vzatí žalobcu do väzby nastali problémy. Svedkyňa sa popri svojej práci, starostlivosti o rodinu a domácnosť, musela začať starať aj o firmu, pričom zobrala tri pôžičky, aby mohla zaplatiť nájomné. Jedna pôžička bola vo výške 125.000,- Sk, ďalšie dve vo výške 75.000,- Sk a 20.000,- Sk a popri tom svedkyňa vybrala aj stavebné sporenie vo výške 160.000,- Sk, pretože riešila ich vtedajšiu situáciu - nájomné doma aj vo firme, riešila právnik. Svedkyňa musela vypomáhať aj v pohostinstve, ktoré vybuďoval žalobca, ale potom čo sa rozkríкло, že žalobca je vo väzbe, ľudia prestali tento podnik navštevovať a podnik museli zavrieť. Keď žalobcu pustili z väzby, problémy pretrvávali, pretože mal problém zamestnať sa v Košiciach, príležitostne si našiel len čiastočnú prácu v stavebníctve a až po dvoch rokoch dostal prácu v Hlohovci. Práca v Hlohovci znamenala pre žalobcu nový štart. Počas obdobia keď bol žalobca doma, bol nervózny, nechcel chodiť von, nechcel sa stretávať s kamarátmi a inými ľuďmi, hanbil sa a to všetko nerobilo dobre ich domácnosti. Svedkyňa k ich manželstvu uviedla, že to síce funguje, ale majú skôr kamarátsky vzťah, intímne sa spolu nestýkajú a sú spolu len kvôli dcére.

17. Z Obchodného registra Okresného súdu Košice I súd zistil, že dňa 8.7.2003 bola do Obchodného registra Okresného súdu Košice I zapísaná obchodná spoločnosť SEPARA TRADE SLOVAKIA s.r.o. , ktorej jediným spoločníkom a konateľom v období od 8.7.2003 do 16.8.2007 bol žalobca.

18. Z Dilerskej zmluvy zo dňa 8.8.2003 (č.l. 54) súd zistil, že spoločnosť XO. s.r.o., ako poverovateľ, poverila dílera spoločnosť SEPARA TRADE SLOVAKIA s.r.o. na získavanie nových konečných odberateľov. V čl. III bola dohodnutá odmena dílera vo výške 9.500,- Sk mesačne bez DPH, počnúc mesiacom júl 2003 splatná do 14 dní od doručenia dílerom vystavenej faktúry.

19. Zo Zmluvy o obchodných a dodacích podmienkach a spoločných marketingových aktivitách zo dňa 19.8.2003 (č.l. 56) súd zistil, že predávajúci spoločnosť SEPARA TRADE SLOVAKIA s.r.o. sa zaviazala kupujúcim spoločnostiam HELIO, s.r.o., ADIMEX, s.r.o., GLOBUS, s.r.o., ZEOTOP, s.r.o., LABAŠ, s.r.o., APK-Kosorin, GVP, s.r.o. Humenné, zastúpenými marketingovým zástupcom spoločnosťou SLOVPOS, a.s., na objednávku dodávať tovar v požadovanom množstve, kvalite a sortimente. Podľa Dodatku č. 1 k Zmluve o obchodných a dodacích podmienkach a spoločných marketingových aktivitách zo dňa 1.9.2003 (č.l. 46) sa táto zmluva rozšírila o Ďalšieho kupujúceho, a to spoločnosť Makos trade, s.r.o. V čl. X. bola dohodnutá iba provízia marketingového zástupcu kupujúcich (SLOVPOS, a.s.), avšak zo žiadneho ustanovenia zmluva resp. dodatku nevyplývala žiadna odmena, provízia, nákupná cena/predajná cena a podobne pre predávajúceho.

20. Zo Zmluvy o spolupráci, vzájomných službách a spoločnom postupe zo dňa 2.1.2004 (č.l. 48) súd zistil, že prevádzkovateľ SLOVENSKÉ LOTÉRIE, a.s. poskytol spoločnosti SEPARA TRADE SLOVAKIA s.r.o. ako vykonávateľovi za odplatu technické zariadenia na prevádzkovanie hazardných hier v prevádzke „Piváreň Topvar“.

21. Z podania spoločnosti Slovnaft, a.s. zo dňa 25.4.2005 adresovaného spoločnosti SEPARA TRADE SLOVAKIA s.r.o. súd zistil, že týmto podaním spoločnosť SLOVNAFT, a.s. oznámila spoločnosti SEPARA TRADE SLOVAKIA s.r.o. ukončenie spolupráce na marketingových projektoch.

22. Z podania spoločnosti SLOVPOS, a.s. zo dňa 27.6.2005 adresovaného spoločnosti SEPARA TRADE SLOVAKIA s.r.o. súd zistil, že týmto podaním spoločnosť SLOVPOS, a.s. oznámila spoločnosti SEPARA TRADE SLOVAKIA s.r.o. ukončenie spolupráce z dôvodu nedodržania zmluvných podmienok.

23. Zo Zmluvy o prevode obchodného podielu zo dňa 24.7.2007 súd zistil, že žalobca bezodplatne previedol celý svoj podiel vo výške 100 % v spoločnosti SEPARA TRADE SLOVAKIA s.r.o. na O. A., r.č. XXXXXX/XXXX, bytom Berlínska XX, Košice.

24. Spoločnosť SLOVPOS, a.s. podaním zo dňa 28.5.2010 oznámila súdu, že zmluvu zo dňa 19.8.2003 uzavretú so spoločnosťou SEPARA TRADE SLOVAKIA s.r.o. vypovedala ku dňu 31.12.2004. Zároveň pripojila podanie zo dňa 8.9.2004 adresované spoločnosti SEPARA TRADE SLOVAKIA s.r.o., z ktorého vyplýva, že týmto podaním spoločnosť SLOVPOS, a.s. vypovedala zmluvu z dôvodu zmeny obchodných podmienok a doby trvania zmluvy.

25. Spoločnosť SLOVENSKÉ LOTÉRIE, a.s. podaním o dňa 2.6.2010 oznámila súdu, že so spoločnosťou SEPARA TRADE SLOVAKIA s.r.o. mala uzatvorenú Zmluvu o spolupráci a vzájomných službách zo dňa 10.4.2006, ktorá bola ukončená k 27.7.2006.

26. Spoločnosť SLOVNAFT, a.s. podaním zo dňa 7.6.2010 oznámila, že predmetom jej spolupráce so spoločnosťou SEPARA TRADE SLOVAKIA s.r.o. bola zabezpečenie reklamných priestorov na internetom portáli a umiestnenie reklamného banneru na tomto portáli, pričom spolupráca bola ukončená k 30.9.2007 z dôvodu uplynutia platnosti dojednejanej doby.

27. Z daňového priznania spoločnosti SEPARA TRADE SLOVAKIA s.r.o. za obdobie od 8.7.2003 do 31.12.2003 súd zistil, že výsledok jej hospodárenia bol mínus 97.950,- Sk. Z daňového priznania spoločnosti SEPARA TRADE SLOVAKIA s.r.o. za obdobie od 1.1.2004 do 31.12.2004 súd zistil, že výsledok jej hospodárenia bol mínus 3.482,- Sk. Z daňového priznania spoločnosti SEPARA TRADE SLOVAKIA s.r.o. za obdobie od 1.1.2005 do 31.12.2005 súd zistil, že výsledok jej hospodárenia bol 0,- Sk.

28. Z výpisu z obchodného registra Okresného súdu Košice I. oddiel: Sro, vložka 14907/V súd zistil, že od založenia spoločnosti dňa 8.7.2003 do 16.8.2007 bol jediným spoločníkom ako aj konateľom spoločnosti žalobca.

29. Z príjmového pokladničného dokladu zo dňa 17.1.2005 súd zistil, že advokátka B. prijala od žalobcovej manželky Ivany Valkovej sumu 100.000,-Sk na účel trovy KE 6/05-Fá.

30. Z rozsudku Okresného súdu Košice I zo dňa 13.10.2000, č.k. 18C/992/00-11 súd zistil, že dňom právoplatnosti, t.j. dňa 30.1.2001 bolo bezpodielové spoluvlastníctvo žalobcu a jeho manželky zrušené.

31. Súd vo veci rozhodol rozsudkom č.k. 35C/207/208-314 zo dňa 12.12.2013, kedy 1/ žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 19.418,40 EUR s úrokom z omeškania vo výške 8,5% ročne zo sumy 19.418,40 EUR od 1.3.2008 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, 2/ v prevyšujúcej časti žalobu zamietol, 3/ žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

32. Proti uvedenému rozsudku podal odvolanie žalobca a to konkrétne proti výroku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá (trovy obhajoby + ušlý zisk + nepriznaná časť nemajetkovej ujmy + trovy konania). Proti uvedenému rozsudku podal odvolanie aj žalovaný a to konkrétne proti prvému výroku o povinnosti zaplatiť sumu nemajetkovej ujmy 19.418,40 EUR a trovám konania.

33. O odvolaní žalobcu aj žalovaného rozhodol Krajský súd v Košiciach rozsudkom 2Co/709/2014-358 zo dňa 26.11.2015, ktorým 1/ potvrdil rozsudok v napadnutej vyhovujúcej časti a vo výroku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti nemajetkovej ujmy zamietnutá, rozsudok v ostatnej časti zrušil a v rozsahu zrušenia vec vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení odvolací súd uviedol, že sa nestotožnil s odôvodnením súdu prvého stupňa, pokiaľ išlo o zdôvodnenie nepriznania náhrady za trovy trestného konania, pretože podľa odvolacieho súdu žalobca v konaní preukázal, že tieto trovy boli uhradené. Podľa odvolacieho súdu nie je rozhodujúca otázka, kto tieto trovy uhradil, pretože povinnosť uhradiť trovy bola na strane žalobcu. Ak tieto trovy v jeho mene uhradila jeho manželka výlučne zo svojich finančných prostriedkov, došlo k plneniu za iného v zmysle ust. § 454 a ďalších OZ. Súd prvého stupňa z tohto hľadiska vec neposudzoval, preto podľa súdu prvého stupňa vec v tejto časti nesprávne právne posúdil. Pokiaľ išlo o nárok na ušlý zisk, ktorý nárok súd prvého stupňa žalobcovi nepriznal, v tejto časti odvolací súd závery súdu prvého stupňa tiež nepovažoval za správne, pretože pre zistenie výšky ušlého zisku nepostačuje zistenie, aký zisk v predchádzajúcom období podľa daňových priznaní mala spoločnosť, ktorej konateľom bol žalobca alebo bolo potrebné skúmať, aký by bol mal zisk, ak by neboli prerušené jeho obchodné vzťahy a na túto otázku bolo potrebné zamerať dokazovanie vo vzťahu k firmám, s ktorými mal žalobca v čase väzby spolupracovať. Teda nielen skúmať, prečo došlo k zániku ich obchodných vzťahov, ale zistiť, aké by boli bývali obchodné vzťahy a s akým efektom, ak by nebol býval žalobca vo väzbe. V tejto súvislosti sa javí potrebným poukázať na skutočnosť, že firma žalobcu SEPARATRADE nemohla konať bez jediného konateľa, ktorým bol žalobca a ktorý bol vo väzbe, teda väzbou bola skutočne znemožnená činnosť tejto firmy a na tieto skutočnosti súd prvého stupňa nevykonal v podstate žiadne dokazovanie. Odvolací súd zrušil výrok o trovách konania spolu s výrokmi, ktorými bola zamietnutá žaloba o náhradu trov trestného konania a náhradu ušlého zisku podľa § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. a v rozsahu zrušenia vec vrátil na ďalšie konanie, v ktorom bude úlohou súdu prvého stupňa vykonať dokazovanie v naznačenom smere a potom o nároku žalobcu, ktorý je v základe daný rozhodnúť a rozhodnúť aj o trovách odvolacieho konania.

34. Proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 2Co/709/2014-358 zo dňa 26.11.2015 podal žalovaný dovolanie a to v časti výroku, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa vo vyhovujúcej časti a v časti, ktorou bol zrušený rozsudok súdu prvého stupňa v časti, ktorou bol zamietnutý nárok na náhradu trov obhajoby v trestnom konaní vo výške 3.319,39 EUR.

35. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č.k. 4Cdo/131/2016 zo dňa 21.6.2017 odmietol dovolanie žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 26.11.2015 sp. zn. 2Cdo/709/2014 v časti výroku, ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Košice I. č.k. 35C/207/2008-314 o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 19.418,40 EUR a vo výroku, ktorým vo zvyšnej časti zrušil rozsudok Okresného súdu Košice I. č.k. 35C/207/2008-314 a vec v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie. Ďalej dovolací súd zrušil rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 26.11.2015 sp. zn. 2Co/709/2014 v časti výroku, ktorým potvrdil výrok rozsudku Okresného súdu Košice I. č.k. 35C/207/2008-314 o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 8,5 % ročne od 1.3.2008 do zaplatenia, vec v rozsahu zrušenia vrátil krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

36. Krajský súd v Košiciach rozsudkom č.k. 6Co/250/2017-400 zo dňa 22.5.2018 zmenil výrok rozsudku Okresného súdu Košice I zo dňa 12. decembra 2013, č.k. 35C/207/2008-314 o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 19.418,40 EUR do zaplatenia tak, že zamietla návrh žalobcu na úroky z omeškania 8,5 % ročne zo sumy 19.418,40 EUR od 1.3.2008

do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. V ostatnej časti zostal rozsudok súdu prvej inštancie bezo zmeny. V odôvodnení odvolací súd uviedol, že predmetom tohto odvolacieho prieskumu po rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21.6.2017 sp.zn. 4Cdo/131/2016 zostal len výrok rozsudku súdu prvej inštancie o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 8,5 % ročne od 1.3.2008 do zaplatenia. Žalovaná v odvolaní zo dňa 11.6.2014 uviedla, že súdom priznaná suma (19.418,40 EUR) je náhradou nemajetkovej ujmy v peniazoch a možnosť priznania úroku z omeškania pri peňažnom zadostučinení neprichádza do úvahy. Poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 14.3.2002 sp.zn. 6 Cdo/185/2011 podľa ktorého „povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba plnenia, a až uplynutím takto určenej lehoty splnenia sa dlžník dostáva do omeškania“. Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom spisu, ako aj s argumentáciou žalovanej v odvolaní považoval tento názor žalovanej za správny a v súlade s judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky - rozsudok NS SR zo 14.3.2012 sp.zn. 6Cdo/185/2011. Odvolací súd poukázal aj na dobovú judikatúru a osobitne na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 24.6.1998 sp.zn. 1Cdo/15/1997, ktorý bol uverejnený v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, zošit 3, pod poradovým číslom 45/2000, v ktorom Najvyšší súd SR judikoval, že povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba plnenia, a až uplynutím takto určenej lehoty splnenia sa dlžník dostáva do omeškania. Odvolací súd nezistil žiaden dôležitý dôvod, pre ktorý by sa mal odchýliť od takto publikovaného záveru. Náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch priznal žalobcovi až okresný súd rozsudkom zo dňa 12.12.2013, č.k. 35C/207/2008-314, a až uplynutím 30 dní od právoplatnosti rozsudku sa žalovaná dostáva do omeškania. Z týchto dôvodov odvolací súd podľa § 388 CSP zmenil výrok rozsudku Okresného súdu Košice I zo dňa 12.12.2013, č.k. 35C/207/2008-314 o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 19.418,40 EUR do zaplatenia tak, že zamietol návrh žalobcu na úroky z omeškania 8,5 % ročne zo sumy 19.418,40 EUR od 1.3.2008 do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. V ostatnej časti zostal rozsudok súdu prvej inštancie bezo zmeny.

37. Po vrátení veci súdu prvej inštancie žalobca uviedol, že v plnej miere poukazuje na prednesené a napísané vyjadrenia a podania v priebehu konania. O časti žaloby ohľadom ušlého zisku navrhol rozhodnúť najskôr medzitýmym rozsudkom, pretože určenie výšky ušlého zisku by si vyžadovalo pribratie znalca i keď v tomto štádiu sa nevedel vyjadriť, či je možné vyhotoviť znalecký posudok na ušlý zisk z listinných dôkazov založených v súdnom spise. V tomto smere znalec kontaktovaný nebol.

38. Po vrátení veci súdu prvej inštancie žalovaný uviedol, že o časti žaloby ohľadom ušlého zisku tiež navrhuje rozhodnúť najskôr medzitýmym rozsudkom. Čo sa týka trov trestného konania, poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Nitra sp. zn. 8Co/209/2017.

39. Po vrátení veci súdu prvej inštancie neboli stranami sporu predložené ani označené žiadne ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania, okrem vyššie uvedeného rozhodnutia KS Nitra doručeným žalovaným.

40. Podľa § 214 ods. 1,2,3 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP), ak je to účelné, súd môže rozhodnúť najskôr len o základe alebo dôvode uplatneného procesného nároku medzitýmym rozsudkom. Súd môže na návrh strany medzitýmym rozsudkom rozhodnúť, či tu je, alebo nie je právo, od ktorého celkom alebo sčasti závisí rozhodnutie vo veci samej. Do právoplatnosti medzitýmneho rozsudku súd nekoná o žalobou uplatnenom procesnom nároku.

41. Podľa čl. 8 CSP, strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

42. Podľa § 215 ods. 1 CSP, súd rozhodne na základe zisteného skutkového stavu.

43. Rozsudkom sa má rozhodnúť o celej prejednávanej veci a vyčerpať celý predmet konania, čo je prejavom hospodárnosti konania. Výnimkou je čiastočný rozsudok a medzitýmny rozsudok. Predpokladom vydania medzitýmneho rozsudku je účelnosť. Vydanie medzitýmneho rozsudku bude účelné spravidla vtedy, keď by si určenie výšky nároku vyžadovalo podrobné a časovo náročné dokazovanie, pričom sa javí byť účelné v prvom rade ustálenie otázky opodstatnenosti uplatneného nároku, avšak súd musí prihliadať aj na iné dôvody účelnosti a hospodárnosti vydania medzitýmneho

rozsudku. Súd sa v medzitýmnom rozsudku musí vysporiadať so všetkými skutkovými a právnymi otázkami týkajúcimi sa základu, o ktorom medzitýmnom rozsudkom rozhoduje.

44. Medzitýmny rozsudkom sa rozhoduje o tom, či je základ nároku daný, dôvodný, resp. opodstatnený. Základom predmetu konania budú všetky okolnosti determinujúce výšku predmetu konania, teda všetky tie skutkové a právne otázky, od ktorých posúdenia závisí výška uplatneného nároku s výnimkou samotnej výšky nároku (R V/1968). Následne po právoplatnosti medzitýmneho rozsudku súd konečným rozsudkom rozhodne už len o výške uplatneného nároku, pričom v tomto konaní súd už nemôže posudzovať otázky, ktoré sa týkajú samotného základu nároku z dôvodu prekážky res iudicatae (Uznesenie Najvyššieho súdu SR z 10. júla 2014, sp. zn. 5Cdo/160/2014).

45. Teória procesného práva podmieňuje úspech účastníka konania v spore unesením dvoch bremien. Ide jednak o bremeno tvrdiť skutočnosť, ktoré môžu privodiť úspech v spore a jednak bremeno tieto skutočnosti preukázať. Sporové konanie ovládané tzv. prejednacou zásadou. Uvedená zásada určuje, že tvrdenie skutočností, navrhovanie dôkazov a najmä ich preukazovanie, je zásadne vecou strán sporu. Úprava vychádza z toho, že iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách sporu, nie na súde. Prejednacía zásada znamená, že sú to strany sporu, ktoré majú povinnosť tvrdenia a povinnosť dôkaznú a ktorých z tohto dôvodu postihuje bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v žalobe, ale tiež vo vyjadrení žalovaného. Cieľom dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane sporu, bez ohľadu na jeho procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového stavu zisteného z dôkazov navrhnutých účastníkom v opačnom procesnom postavení než je účastník, ktorý nesplnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť. Splnenie dôkaznej povinnosti neznamená automaticky unesenie dôkazného bremena. Dôkazným bremenom (v spojení s dôkaznou povinnosťou) sa rozumie zodpovednosť strany sporu za výsledok konania, ktorý závisí od zistení navrhnutých a vykonaných dôkazov. V praxi môžu navrhnuté dôkazy vyznieť (aj po ich vykonaní a vyhodnotení) ako nepoužiteľné zdroje informácií vo vzťahu k uplatnenej súdnej ochrane bez ohľadu na procesné postavenie účastníka. Zmysel uplatňovania dôkazného bremena spočíva v zabezpečení reálneho uplatnenia základného práva na súdnu ochranu aj v prípadoch, v ktorých sa vykonajú všetky navrhnuté dôkazy, a súd napriek tomu nemá jednoznačne skutkový základ pre svoje rozhodnutie. V takom prípade musí rozhodnúť v situácii dôkaznej núdze, ktorej dopad (neúspech v konaní) pričíta tej strane sporu, na ktorej predovšetkým podľa predpisov hmotného práva leží dôkazná povinnosť, t.j. zodpovednosť za preukázanie skutočností významných z hľadiska hmotného práva.

46. Súd návrhu strán sporu na vydanie medzitýmneho rozsudku v časti nároku o zaplatenie ušlého zisku nevyhovel, nakoľko z dôvodov uvedených v bodoch nižšie nepovažoval nárok žalobcu na náhradu ušlého zisku za oprávnený a dôvodný. Zároveň nepovažoval vydanie medzitýmneho rozsudku ani za účelné a hospodárne. Práve naopak vzhľadom k tomu, že žalobca v konaní nepredložil žiadne relevantné dôkazy k preukázaniu nároku na ušlý zisk, súd pri posudzovaní dôvodnosti nároku na škodu v tejto časti, musel vychádzať iba z dôkazov, ktoré obsahom spisu už sú, pričom mal za to, že žalobca neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu ku všetkým predpokladom nároku na náhradu škody vo forme ušlého zisku. V neposlednom rade súd prihliadal aj na dĺžku konania a mal za to, že domáhanie sa vydania medzitýmneho rozsudku po 12 rokov prebiehajúceho súdneho sporu nemožno v žiadnom prípade považovať za hospodárne, nakoľko takýto postup by bol plne v rozpore so zásadou procesnej ekonomie. V ostatnom súd odkazuje na odôvodnenie uvedené nižšie v bodoch 74-88.

47. Súd vec právne posúdil podľa nasledovných ustanovení:

48. Podľa § 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a zmene niektorých zákonov, v znení účinnom do 31.8.2007 (ďalej len „zákon“), tento zákon upravuje a) zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci, b) zodpovednosť obce a vyššieho územného celku (ďalej len "územná samospráva") za škodu spôsobenú orgánmi územnej samosprávy pri výkone samosprávy, c) predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a právo na regresnú náhradu.

49. Podľa § 3 ods. 1 zákona, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej

moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom.

50. Podľa § 3 ods. 2 zákona, zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

51. Podľa § 4 ods. 1 písm. a) zákona, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak

1. škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak,
2. škodu spôsobil notár pri výkone verejnej moci, 1)
3. škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu.

52. Podľa § 7 zákona, právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o zatknutí, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody má ten, na kom bolo vykonané, ak bolo rozhodnutie zrušené ako nezákonné alebo pri ňom došlo k nesprávnemu úradnému postupu.

53. Podľa § 8 ods. 5 zákona, právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má ten, kto bol vzatý do väzby, ak a) bolo proti nemu zastavené trestné stíhanie, b) bol oslobodený spod obžaloby alebo c) vec bola postúpená inému orgánu.

54. Podľa § 15 ods. 1 zákona, nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadost") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

55. Podľa § 17 ods. 1 zákona, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk.

56. Podľa § 17 ods. 2 zákona, v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

57. Podľa § 18 ods. 1 zákona, náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

58. Podľa § 18 ods. 3 zákona, súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia vo výške ustanovenej osobitným predpisom. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

59. Podľa § 454 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ), bezdôvodne sa obohatil aj ten, za koho sa plnilo, čo podľa práva mal plniť sám.

60. Podľa čl. 46 ods. 3 zákona č. 460/1992 Zb. Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

61. Súd posúdil podstatné skutkové tvrdenia, právne argumenty strán, vykonal dôkazy predložené a označené žalobcom a žalovaným, z týchto vychádzal a následne vec právne vyhodnotil takto:

62. Prostredníctvom práv priznaných čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenská republika poskytuje ústavnú záruku, že orgán verejnej moci bude o právach oprávnených osôb rozhodovať v súlade so zákonom a že postup

uskutočnený v mene orgánu verejnej moci bude správny. V prípade odklonu od tejto záruky Slovenská republika určuje, že poškodená osoba dostane náhradu za spôsobenú škodu. Účelom základných práv zaručených čl. 46 ods. 3 Ústavy nie je poskytnutie satisfakcie každému, komu orgán verejnej moci porušil jeho ochranu priznanú právnym poriadkom. Základné právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, aj základné právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom sa vymedzuje a identifikuje so škodou.

63. Za ústavne konformný treba preto považovať výklad, podľa ktorého v prípade posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania, ak k takému rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesenie obvinenia pre nezákonnosť. Právoplatnosťou rozhodnutia o zastavení trestného stíhania sa trestné konanie končí, to znamená, že zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Ústavnoprávny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania, ktoré bolo zastavené, treba hľadať nielen v ustanovení čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, ale vo všeobecnej rovine predovšetkým v čl. 1 ods. 1 tohto základného zákona, teda v princípoch materiálneho právneho štátu. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. a túto nemožno odmietnuť len z dôvodu, že rozhodnutie o začatí trestného stíhania a vzatí žalobcu do väzby bolo zákonné, pretože v tom čase nebol postup orgánov činných v trestnom konaní a neskôr postup súdu v rozpore so zákonom. Súd má za to, že uvedenú situáciu je nutné posudzovať extenzívne nielen v súlade s európskou judikatúrou a zásadami ústavnoprávneho štátu. Ak má byť štát skutočne považovaný za materiálny právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Nemožno prehliadnuť, že štát nemá slobodnú vôľu, ale je striktno povinný dodržiavať právo v jeho ideálnej (škodu nepôsobiacej) interpretácii. Na jednej strane je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv.

64. Základnými predpokladmi zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci v prípade nezákonného rozhodnutia sú:

1. existencia nezákonného rozhodnutia, vydaného orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci
2. existencia škody a
3. príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody.

65. Predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je predovšetkým existencia nezákonného rozhodnutia, t.j. takého rozhodnutia, ktoré je v rozpore s objektívnym právom. Zodpovednosť štátu je podmienená využitím riadnych opravných prostriedkov smerujúcich proti nezákonnému rozhodnutiu. Vznik tejto zodpovednosti ďalej predpokladá, že sa nezákonné rozhodnutie zrušilo, teda zbavilo právoplatnosti. V preskúmvanej veci žalobca svoj nárok na náhradu škody odvodzoval z uznesenia Okresného súdu Košice I zo dňa 22.11.2004, sp. zn. 7Tp/122/2004 o vzatí do väzby, ktoré neúspešne napadol sťažnosťou. Toto uznesenie považoval za nezákonné, lebo trestné stíhanie proti nemu nemalo byť vôbec vedené; spáchanie skutku, z ktorého bol obvinený, nebolo preukázané, preto bol spod obžaloby oslobodený.

66. Keďže toto uznesenie nebolo pre nezákonnosť zrušené podľa § 4 ods. 1 citovaného zákona, bolo potrebné zaoberať sa otázkou, či oslobodenie spod obžaloby môže mať z hľadiska ust. § 6 citovaného zákona rovnaký význam ako jeho zrušenie pre nezákonnosť. Pri posudzovaní uvedenej otázky treba vziať do úvahy, že po oslobodení spod obžaloby neprichádza do úvahy podanie opravného prostriedku proti uzneseniu o vzatí do väzby, lebo z hľadiska trestného konania je to už bezpredmetné. Záporná odpoveď na položenú otázku by nezodpovedala zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu obsiahnutej v citovanom zákone. Tá sleduje, aby každá zákonom predpokladaná majetková ujma spôsobená nesprávnym, či nezákonným zásahom štátu proti fyzickej osobe, bola odčinená. Záporná odpoveď by viedla k tomu, že fyzická osoba, ktorá bola vzatá do väzby, by musela niesť materiálne dôsledky takéhoto rozhodnutia, aj keď sa ukázalo nesprávnym a trestné konanie skončilo tak, že na ňu treba hľadiť ako na nevinnú.

67. Súd mal teda za to, že vynesenie oslobodzujúceho rozsudku má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o vzatí do väzby pre nezákonnosť, čo je základná podmienka pre uplatnenie práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, tak ako to vyplýva z dikcie ust. § 6 ods. 1 citovaného zákona. Vyššie uvedený výklad predstavuje už ustálenú súdnu judikatúru a súdnu prax. Skutočnosť, že nedošlo (resp. objektívne nemohlo dôjsť) k zrušeniu rozhodnutia, na tom nič nemení. Podstata nároku na náhradu škody sa totiž v tomto prípade neviaže na správnosť alebo nesprávnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok celého trestného stíhania. Zhrnúc uvedené súd konštatoval, že v danom prípade je splnená prvá základná podmienka pre záver o zodpovednosti štátu.

68. Žalobca svoj nárok na náhradu škody dôvodil existenciou a dĺžkou jeho väzby od 19.11.2004 do 21.4.2005, ktoré obdobie v Ústave na výkon väzby považoval za stresujúce, privodiace mu zdravotné ťažkosti psychického charakteru, oslabenie predchádzajúcich priateľských väzieb resp. ich úplná strata, ochabnutie manželského života a krach jeho podnikateľských aktivít. Vzhľadom na uvedené žiadal nemajetkovú ujmu vo výške 132.775,68 EUR (4.000.000,- Sk), ušlý zisk 29.874,53 EUR (900.000,- Sk) a trovy obhajoby 3.319,39 EUR (100.000,- Sk). Predmetom konania po vrátení vecí súdu prvej inštancie ostal nárok na zaplatenie trov obhajoby v trestnom konaní vo výške 3.319,39 EUR a nárok na zaplatenie ušlého zisku vo výške 29.874,53 EUR.

69. Ustanovenie § 454 OZ dopĺňa výpočet skutočností, ktoré sú považované za bezdôvodné obohatenie. Je ním prospech, o ktorý sa obohatil ten, kto ma sám plniť. Predpokladom naplnenia hypotézy tejto právnej normy je: a) povinnosť plniť mala osoba, ktorá sa bezdôvodne obohatila, b) k plneniu inou osobou došlo bez právneho dôvodu, c) plnením došlo k bezdôvodnému obohateniu. Vo svojej podstate nedochádza k navýšeniu majetku toho, kto sa obohatil, ale nedochádza ani k zmenšeniu jeho majetkových hodnôt, ku ktorému by inak došlo. Z hľadiska subjektívnej stránky sa vyžaduje, aby medzi subjektmi, medzi ktorými došlo k plneniu, bolo zrejme, že ide o plnenie za iného.

70. V tomto konkrétnom prípade manželka žalobcu uhradila zaňho trovy obhajoby v trestnom stíhaní zo svojich vlastných finančných prostriedkov, nakoľko manželka mali od dátumu 31.1.2000 zrušené bezpodielové spoluvlastníctvo manželov, a teda ani ich príjmy, ani ich výdavky nemožno považovať za spoločné. Manželka žalobcu vypovedala, že na právne zastupovanie žalobcu (ako aj na ďalšie veci napr. nájomné a pod.) zobrala 3 pôžičky. V takomto prípade ide o výlučné finančné prostriedky manželky žalobcu, ktoré táto použila na úhradu trov obhajoby žalobcu v trestnom konaní, kedy vlastne ona plnila za svojho manžela záväzok voči jeho právnej zástupkyňi, čo jednoznačne možno subsumovať pod ustanovenie § 454 OZ.

71. Ten, kto plnil za iného (za dlžníka), má právo požadovať vydanie bezdôvodného obohatenia od toho, za koho plnil, a nie od toho, komu plnil (rozsudok NS ČR sp. zn. 32Odo/970/2008 zo dňa 28.5.2008).

72. Čo sa týka trov obhajoby vo výške 3.319,39 EUR (100.000,- Sk), súd v súlade s viazanosťou právnym názorom odvolacieho súdu túto sumu žalobcovi priznal, nakoľko žalobca preukázal, že danú sumu vynaložil i keď nie osobne, ale prostredníctvom tretej osoby - svojej manželky, t.j. na jeho strane vznikla škoda vo výške 3.319,39 EUR. Nie je rozhodujúce, či boli dané finančné prostriedky predstavujúce trovy obhajoby a kto tieto trovy reálne uhradil, t.j. doniesol a odovzdal právnej zástupkyňi žalobcu, pretože povinnosť uhradiť trovy obhajoby bola na strane žalobcu. Je nepochybné, že medzi právnou zástupkyňou žalobcu a žalobcom bola uzavretá zmluva o poskytovaní právnej pomoci v trestnom konaní sp. zn. 7Tp/122/2004 a preto aj povinnosť uhradiť trovy právneho zastúpenia vznikla žalobcovi a jedine jemu takto mohol vzniknúť nárok v zmysle § 18 zákona č. 514/2003 Z.z. Aj v prípade ak dané trovy obhajoby uhradila manželka žalobcu z vlastných finančných prostriedkov, čo bolo vykonaným dokazovaním preukázané, došlo k plneniu za iného v zmysle § 454 OZ. Takto vzniklo manželke žalobcu právo domáhať sa daného plnenia titulom bezdôvodného obohatenia od žalobcu, čo však nemá vplyv na vzťah medzi žalobcom a žalovaným titulom náhrady škody podľa zákona č. 514/82003 Z.z. Súd prvej inštancie sa nepriklonil k argumentácii žalovaného a to ani s prihliadnutím na predloženú judikatúru, nakoľko mal za to, že v tomto prípade ide o dva separátne vzťahy - vzťah medzi žalobcom a jeho manželkou titulom bezdôvodného obohatenia podľa § 454 OZ a vzťah medzi žalobcom a žalovaným titulom náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z., ktorých následky nemožno zamieňať.

73. Žalobca žiadal uhradiť aj škodu vo forme ušlého zisku vo výške 29.874,53 EUR. Túto dôvodil stratou príjmov v spoločnosti SEPARA TRADE SLOVAKIA s.r.o., ktoré odhadol podľa svojho výpočtu za roky 2004 až 2013 na sumu celkový EBITDA 8 785 200,- Sk a EAT pri zdaní 30 % 2 635 560,- Sk, pričom tieto prostriedky mali podľa neho byť použité na nákup veľkoskladu, áut a rozšírenie obchodného tímu. Vo svojej výpovedi ďalej uviedol, že mesačne príjem spoločnosti by bol činil čiastku 6.500.000,- Sk, za 10 rokov to je 58.000.500,- Sk a teda prišiel mesačne o cca 2.600.000,- Sk.

74. Ušlý zisk je ujmu, ktorá spočíva v tom, že v dôsledku škodnej udalosti u poškodeného nedôjde k rozmnoženiu majetkových hodnôt, aj keď sa to dalo očakávať vzhľadom na pravidelný chod vecí. Ušlý zisk sa neprejavuje zmenšením majetku poškodeného, ale stratou očakávaného prínosu. Pre určenie výšky ušlého zisku je rozhodujúce, akému prospechu, ku ktorému malo reálne dôjsť, zabránilo konanie škodcu, teda o aký konkrétny reálny dosiahnuteľný (nie hypotetický) prospech poškodený prišiel. Dôkazné bremeno, pokiaľ ide o preukázanie tvrdenia, že pri pravidelnom chode okolností by získal určitý prospech zaťažuje žalobcu, ktorý je povinný nepochybné preukázať splnenie všetkých podmienok zodpovednosti za škodu; ak toto bremeno neunesie, nemôže byť v spore úspešný.

75. Za ušlý zisk je považovaná iba tá ujma, ktorá poškodenému vznikla tým, že v dôsledku škodovej udalosti nedošlo k takému rozmnoženiu majetkových hodnôt, ktoré sa dalo očakávať vzhľadom na pravidelný beh udalostí. Nepostačuje pritom iba samotná pravdepodobnosť zvýšenia majetkového stavu v budúcnosti, ale musí byť poškodeným naisto postavené, že nebyť škodovej udalosti, tak by sa jeho majetkový stav zvýšil. Vymedzenie ušlého zisku potom musí byť podložené existujúcimi či reálne dosiahnuteľnými okolnosťami, z ktorých možno usudzovať, že škodová udalosť skutočne zasiahla do priebehu konkrétneho deja vedúceho k určitému zisku. Významné pre vymedzenie nároku na ušlý zisk môžu byť napr. tvrdenia a následne dôkazy preložené k uvedeným tvrdeniam o konkrétnych zmluvných vzťahoch, ktoré boli pre rozhodnú dobu dojednané, o pravidelne sa opakujúcich obchodných príležitostiach, o ktoré v tom čase poškodený prišiel. Zároveň pre priznanie nároku na náhradu škody vo forme ušlého zisku je potrebné zodpovedať otázku, či v dôsledku nezákonného trestného stíhania či väzby poškodenému vznikla škoda vo forme ušlého zisku a až následne sa zaoberať jej vyčíslením. Záver o vzniku škody teda nemožno zamieňať s otázkou určenia jej výšky.

76. Otázka príčinnej súvislosti nemôže byť riešená všeobecne, ale iba v konkrétnych súvislostiach. V príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci totiž musí byť majetková ujma spôsobená tým, že takýto postup zasiahol do priebehu deja vedúceho k určitému zisku, a nielen tvrdené zmarenie zamýšľaného finančného zámeru.

77. K nároku žalobcu na zaplatenie ušlého zisku sa vyjadril odvolací súd tak, že pre zistenie výšky ušlého zisku nepostačuje zistenie, aký zisk v predchádzajúcom období podľa daňových priznaní mala spoločnosť, ktorej konateľom bol žalobca alebo bolo potrebné skúmať, aký by bol mal zisk, ak by neboli prerušené jeho obchodné vzťahy a na túto otázku bolo potrebné zamerať dokazovanie vo vzťahu k firmám, s ktorými mal žalobca v čase väzby spolupracovať. Teda nielen skúmať, prečo došlo k zániku ich obchodných vzťahov, ale zistiť, aké by boli bývali obchodné vzťahy a s akým efektom, ak by nebol býval žalobca vo väzbe. V súlade s viazanosťou právnym názorom Krajského súdu v Košiciach súd prvej inštancie pripisom zo dňa 31.7.2018 vyzval žalobcu v zmysle čl. 8 a 10 CSP na predloženie dôkazov k daným skutočnostiam.

78. Ako už bolo uvedené, sporové konanie je ovládané tzv. prejednávajúcou zásadou, čo znamená, že sú to strany sporu, ktoré majú povinnosť tvrdenia a povinnosť dôkaznú a ktorých z tohto dôvodu postihuje bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno. Dokazovať je povinný každý, kto v spore niečo tvrdí. Nedodržanie dôkaznej povinnosti a následne neunesenie dôkazného bremena znamená procesnú pasivitu, ktorá v končnom dôsledku je sankcionovaná stratou sporu. Dôkaznú povinnosť a s ňou súvisiace dôkazné bremeno má v spore každý, kto dostojí svojej procesnej povinnosti tvrdiť. Ak je žalobca v spore pasívny, unesie žalovaný jemu prislúchajúce dôkazné bremeno ľahšie, keďže mu v zásade stačí vierohodne spochybňovať nedôsledné skutkové tvrdenia žalobcu.

79. Žalobca aj napriek výzve súdu žiaden dôkaz k otázke, aký by bol mal zisk, ak by neboli prerušené jeho obchodné vzťahy, aké by boli bývali obchodné vzťahy a s akým efektom, ak by nebol vo väzbe, nepredložil. Týmto súdu neostávalo nič iné, iba vychádzať z dôkazov už založených v súdnom spise.

80. Z týchto súd konštatuje, že jedine Dilerská zmluva obsahuje podmienky výplaty odmeny spoločnosti SEPARA TRADE SLOVAKIA s.r.o. vo výške 9.500,- Sk mesačne, avšak toto bez ďalších dôkazov nemožno považovať za relevantný dôkaz o vzniku škody vo forme ušlého zisku na strane spoločnosti, a už vôbec nie na strane žalobcu. Žalobca nepredložil ani jeden dôkaz, že suma 9.500,- Sk sa ešte pred jeho vzatím do väzby objavila ako príjem spoločnosti SEPARA TRADE SLOVAKIA s.r.o.. Takýto záver súd nemohol prijať ani z predložených daňových priznaní, súvahy a výkazu ziskov a strát spoločnosti a už vôbec nie iba z výpočtu ušlého zisku vykonaného žalobcom (č.l. 293). Uvedenú zmluvu preto nemožno použiť ani pre hypotetický výpočet ušlého zisku, čo však nie je prípustné.

81. Ďalej Zmluva o obchodných a dodacích podmienkach a spoločných marketingových aktivitách zo dňa 19.8.2003 (č.l. 56) je iba akousi rámcovou kúpnu zmluvou medzi predávajúcim SEPARA TRADE SLOVAKIA s.r.o. a tam uvedenými spoločnosťami ako kupujúcimi bez bližších podmienok a preto túto zmluvu taktiež nemožno použiť ako relevantný dôkaz o vzniku škody vo forme ušlého zisku na strane spoločnosti, ako aj na strane žalobcu. Súd mal za to, že nezrealizovanými obchodmi (predajom tovaru) totiž predávajúcemu - spoločnosť SEPARA TRADE SLOVAKIA s.r.o. ešte nevznikol „ušlý zisk“. Uvedené platí bez ohľadu na to, či by z účtovného a daňového hľadiska predávajúci zisk vykázal, ak by bol obchod zrealizovaný. Mal za to, že právne hľadisko však nemôže, na rozdiel od účtovného alebo daňového, považovať hodnotu predávanej veci za totožnú s jej nadobúdacou hodnotou. Hodnota predávanej veci je prima facie totožná s dohodnutou kúpnu cenou. Súd vyslovuje, že ak predávajúci neuzavrie očakávanú kúpnu zmluvu, potom nenastal únik zisku ani na strane predávajúceho, ani na strane kupujúceho. Nedošlo iba k zámene ekvivalentných hodnôt, teda k zámene peňazí vo výške kúpnej ceny za vec v hodnote kúpnej ceny. Účtovný a daňový prístup pri vyčíslení zisku je úplne odlišný. Účtovná evidencia je založená na princípe, že o majetku sa účtuje v nadobúdajúcej cene bez možnosti jeho precenenia, ak trhovacia cena majetku plynutím času stúpa. Z právneho hľadiska však ide o odplatný obchod, kde hodnota predávanej veci a kúpnej ceny sú ekvivalentné.

82. Zo Zmluvy o spolupráci, vzájomných službách a spoločnom postupe zo dňa 2.1.2004 (č.l. 48) uzavretej s prevádzkovateľom SLOVENSKÉ LOTÉRIE, a.s. nevyplýva vôbec žiadna odplata, odmena, provízia pre spoločnosť SEPARA TRADE SLOVAKIA s.r.o.. Táto zmluva iba pokrýva odplatu poskytovateľa za technické zariadenia poskytnuté do prevádzkárne spoločnosti SEPARA TRADE SLOVAKIA s.r.o. na prevádzkovanie hazardných hier.

83. Aj napriek tomu, že žalobca dôvodil vznik ušlého zisku aj z prekážania obchodných vzťahov so spoločnosťou SLOVNAFT, a.s., zmluva s touto spoločnosťou sa nenachádza v súdnom spise, nebola nikdy žalobcom ani predložená, a preto ani vo vzťahu k tejto spoločnosti súd nemohol konštatovať vznik škody na strane spoločnosti SEPARA TRADE SLOVAKIA s.r.o., a teda ani na strane žalobcu.

84. Na základe vyššie uvedeného bol súd nútený uzavrieť, že v smere naznačenom odvolacím súdom žalobca neuniesol dôkazné bremeno, t.j. nepreukázal druhú základnú podmienku nároku na náhradu škody. Z citovaných dôkazov v žiadnom prípade nevyplýva vznik škody (ušlého zisku) ako taký. Nepostačuje pritom iba pravdepodobnosť zvýšenia majetkového stavu do budúcnosti, pretože otázka vzniku škody musí byť postavená naisto - a v tomto smere bolo dôkazné bremeno na žalobcovi - že nebyť škodovej udalosti (rozhodnutia o vzatí do väzby), bol by sa majetkový stav žalobcu zväčšil. Ušlý zisk nemôže predstavovať len zmarenie zamýšľaného zámeru žalobcu, ale tento majetkový prínos žalobcu vo forme ušlého zisku musí byť podložený už existujúcimi alebo reálne dosiahnuteľnými okolnosťami, z ktorých možno usudzovať, že nebyť daného rozhodnutia orgánu verejnej moci, k zisku by skutočne došlo. Ak aj spoločnosť SEPARA TRADE SLOVAKIA s.r.o. mala z akéhokoľvek záväzkového vzťahu vyplývať nejaká odmena, provízia, zisk vo forme marže, strata takejto odmeny, marže, zisku a podobne v dôsledku nemožnosti splniť svoje zmluvné záväzky by v zásade predstavovala ušlý zisk, ale v tomto prípade je nutné na dané záväzkové vzťahy spoločnosti žalobcu bez preukázania napríklad objemu objednávok, dodávok, nazerať iba ako na zmarenie zamýšľaného zámeru, pretože prínos nie je preukázaný okolnosťami, z ktorých možno vyvodit', že nebyť väzby žalobcu, by k zisku naozaj došlo. Takto súd musel právne uzavrieť, že v konaní nebol riadne preukázaný tzv. bežný pravidelný chod vecí v spoločnosti žalobcu prinášajúci zisk samotnému žalobcovi. Pod pravidelným chodom vecí sa rozumie taká skladba okolností svedčiacich o tom, že dohoda sa už začala alebo nepochybne sa mala začať realizovať. Ušlým ziskom totiž automaticky nie je strata predpokladaného príjmu resp. prínosu, ktorý bol síce dohodnutý, ak činnosť na jeho dosiahnutie sa bez súvislosti so škodnou udalosťou (rozhodnutím o väzbe) ani nezačala realizovať, lebo poškodený predpokladaný činnosť v dohodnutej dobe nevykonával,

prípadne v dobe pred škodnou udalosťou ju nevykonával. Z predložených dokladov nebolo možné bez pochyb uzavrieť, že spoločnosť žalobcu realizovala označené zmluvné záväzky už pred vzatím do väzby, resp. ak ich aj realizovala, nie je možné ustáliť objemy a rozsah daných obchodných transakcií, ktoré tvrdil žalobca (č.l. 293). K tomuto nebol preložený žiaden relevantný dôkaz. Pre posúdenie dôvodnosti nároku žalobcu bolo podstatným, či žalobca preukázal, že to bolo iba rozhodnutie o vzatí do väzby, čo jemu ako jedinému konateľovi jeho spoločnosti znemožnilo realizovať označené zmluvné záväzky. Pretože v prípade, ak spoločnosť žalobcu s realizáciou dohodnutých zmluvných záväzkov nezačala, pričom v predložených listinných dôkazoch nie podrobnejší rozpis objednávok, dodávok, marží a podobne, nemožno nahliadať na dané listiny ako na reálne existujúci podklad na dosiahnutie zisku spoločnosti žalobcu, ale ide len o písomne zachytený zámer, ktorý nebol naplnený bez ohľadu na rozhodnutie o vzatí žalobcu do väzby.

85. Z vykonaného dokazovania bolo ďalej zrejmé, že manželka žalobcu v čase väzby žalobcu bola nútená prevziať celú starostlivosť o rodinu, domácnosť, chodila do vlastnej práce, pričom ako nemanadžérsky typ podnikaniu spoločnosti SEPARA TRADE SLOVAKIA s.r.o. nerozumela a teda vykonávať činnosť konateľa spoločnosti za žalobcu nemohla. I keď k uvedenému žalobca taktiež nenavrhol po vrátení vecí súdu prvej inštancie žiaden dôkaz, súd tomuto tvrdeniu uveril v zhode s vyjadrením odvolacieho súdu (str. 6 rozsudku KS v KE). Navyiac uvedené tvrdenie žalovaný ani nepoprel a teda súd z tohto vychádzal.

86. Avšak súd považuje za potrebné poukázať na ostatné odôvodnenie uvedené v prvom rozsudku zo dňa 12.12.2013, ku ktorému odôvodneniu sa odvolací súd vo svojom rozhodnutí zo dňa 26.11.2015 nevyjadril, že je nesprávne a teda súd opakovane uvádza, že v tomto prípade musí ísť o zisk nie spoločnosti SEPARA TRADE SLOVAKIA s.r.o., ale o zisk samotného žalobcu, ktorý síce bol v danom období jediným konateľom spoločnosti a teda spoločnosť SEPARA TRADE SLOVAKIA s.r.o. nemohla konať bez neho ako jediného konateľa a teda väzbou mohla byť skutočne znemožnená činnosť tejto spoločnosti, avšak to ešte automaticky neznamená škodu vo forme ušlého zisku vzniknutú priamo žalobcovi.

87. Aj keď v období väzby žalobcu tento bol jediným konateľom a spoločníkom spoločnosti SEPARA TRADE SLOVAKIA s.r.o., z uvedeného nemožno vyvodzovať takýto predpokladaný ušlý zisk samotného žalobcu. Každý dosiahnutý zisk spoločnosti SEPARA TRADE SLOVAKIA s.r.o. bol totiž ziskom samotnej spoločnosti (právnickej osoby) a nie ziskom žalobcu - spoločníka (fyzickej osoby). Skutočnosť, že spoločnosť dosiahne zisk, ešte automaticky neznamená, že je to zisk konkrétneho spoločníka spoločnosti, nakoľko spoločnosť musí o rozdelení zisku medzi spoločníkov rozhodnúť špecifickým postupom a to rozhodnutím valného zhromaždenia o rozdelení zisku resp. pri jednoosobovej spoločnosti rozhodnutím jediného spoločníka v zmysle § 132 v spojení s § 125 Obchodného zákonníka, ktoré rozhodnutie musí byť urobené v písomnej forme. Argumentácia žalobcu v odvolaní, že ak má spoločnosť jediného spoločníka, tak rozhodovanie o rozdelení zisku neprichádza do úvahy a suma peňazí získaná spoločnosťou po zdanení zostáva jedinému spoločníkovi, je nesprávna. Každé rozhodnutie, ktoré spoločník zrealizuje pri výkone pôsobnosti valného zhromaždenia musí mať písomnú formu a zároveň ho musí spoločník podpísať. Takýto dokument žalobca v konaní nepredložil ani neoznačil. Súd považuje ešte za potrebné podotknúť, že akákoľvek spoločnosť s ručením obmedzeným má v prípade dosiahnutia zisku za príslušný rok možnosť s ním po zdanení naložiť dvoma rozdielnymi spôsobmi a to ponechať v spoločnosti resp. rozdeliť medzi spoločníkov na základe rozhodnutia valného zhromaždenia resp. pri jednoosobovej spoločnosti na základe rozhodnutia jediného spoločníka, ale aj to až po zdanení a po doplnení rezervného fondu spoločnosti. Z tohto postupu jednoznačne vyplýva vyššie uvedené odôvodnenie, že zisk spoločnosti (po zdanení) nemožno stotožňovať so ziskom spoločníka spoločnosti. Z uvedeného dôvodu bolo opätovne na žalobcovi preukázať súdu, že prerozdelenie dosiahnutého zisku spoločnosti SEPARA TRADE SLOVAKIA s.r.o. jemu ako jedinému spoločníkovi bolo pravidelným chodom vecí, ktorý bol zmarený práve a jedine rozhodnutím o vzatí do väzby. Avšak takýto argument žalobca v konaní nikdy nepoužil, t.j. nikdy ani netvrdil, že spoločnosť rozdelila zisk aj predtým (napr. aj za predchádzajúci rok 2003) a v neposlednom rade takýto bežný chod vecí ani nebol žalobcom nikdy preukázaný, čo je základnou podmienkou pre priznanie nároku na ušlý zisk. Navyiac práve pri spoločnosti žalobcu SEPARA TRADE SLOVAKIA s.r.o. by bolo absurdným tvrdenie, že rozdelenie zisku spoločnosti jedinému spoločníkovi (po zdanení) bolo bežným pravidelným chodom vecí, keďže samotná spoločnosť bola založená iba v roku 2003, kedy výsledkom podnikania danej spoločnosti v roku 2003 bola strata. Súd mal za to, že nárok žalobcu na ušlý zisk bol len dovodzovaným (hypotetickým) zámerom.

Tvrdenie žalobcu o ušlom zisku nebolo doložené existujúcimi alebo reálne dosiahnuteľnými okolnosťami nasvedčujúcimi tomu, že k danému ušlému zisku spoločnosti SEPARA TRADE SLOVAKIA s.r.o. a už vôbec nie k ušlému zisku žalobcu predstavujúceho jeho aktíva po rozdelení zisku spoločnosti spôsobom vyššie citovaným by skutočne došlo, a teda celá argumentácia o ušlom zisku predstavuje len obyčajnú, ničím nepodloženú špekuláciu žalobcu. Vzhľadom na tieto skutočnosti súd žalobcovi náhradu škody titulom ušlého zisku nepriznal.

88. Súd v závere právne uzatvára, že žalobca v konaní nepreukázal základné podmienky pre vznik škody vo forme ušlého zisku - vznik škody a príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci o vzatí do väzby a preto jeho nároku v tomto smere nebolo možné vyhovieť.

89. Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností s poukazom na citované zákonné ustanovenia rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia a zaviazal žalovaného k zaplateniu sumy 3.319,39 EUR, pričom v prevyšujúcej časti súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

90. Súd má za to, že vyššie uvedeným odôvodnením sa vyjadril ku všetkým otázkam, ktoré mali pre vec podstatný význam a dostatočne objasnili skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkmi konania (ktoré títo v konaní viacnásobne opakovali), nakoľko „všeobecný súd vo svojom rozhodnutí nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces." (Nález Ústavného súdu SR III. ÚS 16/2002, uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 115/03, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva rozsudok vo veci Ruiz Torijo c. Španielsko z 9. decembra 1994, Annuaire, č. 303-B).

91. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

92. Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

93. Podľa § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

94. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

95. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

96. Teória hovorí, že pri priznávaní náhrady trov konania je na prvom mieste zásada úspechu, ktorú je potrebné uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Na druhej strane niekedy strany zámerne výšku sporu nadhodnotia, aby napr. odmena advokáta bola čo najvyššia a podobne. Ako prevencia proti uvedenému je potom vhodným riešením rozhodnutie súdu, že žalobca má právo na plnú náhradu trov konania, avšak výlučne z prisúdenej sumy (nie zo sumy žalovanej). Priznanie plnej náhrady trov konania výlučne z prisúdenej sumy je v tomto prípade zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu „úspech o veci“ (§ 255 CSP).

97. O trovách konania v časti o zaplatenie sumy nemajetkovej ujmy a sumy trov právneho zastúpenia súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku a úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100% z priznanej nemajetkovej ujmy vo výške 19.418,40 EUR a z priznanej

sumy trov právneho zastúpenia vo výške 3.319,39 EUR, pričom o konkrétnej výške rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením.

98. O trovách konania v časti sumy ušlého zisku súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku a úspešnému žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%, pričom o konkrétnej výške rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením.

99. O preddavku na trovy konania zloženom žalobcom súd rozhodne v lehote 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na tunajší súd v troch písomných vyhotoveniach.

Podľa § 359 Civilného sporového poriadku odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 363 Civilného sporového poriadku sa v odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 ods. 1 a ods. 2 Civilného sporového poriadku) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 Civilného sporového poriadku rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 Civilného sporového poriadku odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 Civilného sporového poriadku prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný nespĺní povinnosť uloženú týmto rozhodnutím, môže oprávnený podať návrh na výkon rozhodnutia alebo návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti).